

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Homo Christianus In Sua Lege Institutus. Sive Discursus Morales

Qvibus Totvm Hominis Christiani Officivm Explicatvr; Quidque is fugere,
quid agere debeat, quàm exactiſimè traditur

Segneri, Paolo

Augustæ Vindellicorum ; Dilingæ, 1695

Index Discursuum Partis secundæ.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-45988](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-45988)

INDEX

Discursuum Partis secundæ.

DISCURSVS I.

De injuria, quæ Deo per Peccatum mortale infertur.

UT accurata intemorum etiam viscerum peccati mortalis anachronia fiat, ostenditur in primis illud verè esse injuriam Dei per se, & non tantum comparatione facta; est autem injuria semper facta in oculis ipsius offensi; injuria facta ob bonum momenti nullius; Hæc autem est qualitas, modus, ac finis, quibus Monstrum tam abominandum constituitur.

DISCURSVS II.

Ex summa divini in nos Domini Excellentia infertur, quam grave sit Peccatum lethale.

Cum perfectissimum sit Dei in nostrum quemlibet Dominium, ut Creator, ut Redemptor, & ut DEUS est, non potest non esse malum inexplicabile illud Peccatum, quod actu unice omnes hos in eo titulos contemnit. Dicitur tamen iste ultra duos primos titulos non progreditur.

DISCURSVS III.

Tertius Domini divini titulus jam indicatus explicatur, qui fundatur in excellentia divinæ Naturæ, & ex eo Peccati lethalis enormitas colligitur.

Cum nos in Terris divinæ Naturæ excellentiam aliunde, quam ex magnis

ejus effectis cognoscere non possimus, potestatem ejus ac vim miratur Orator, primò considerando opera, quæ produxit, deinde illa, quæ producere potuisset: ut inde deducat; quàm immanis sit audacia, rebellem esse adversus Omnipotentem.

DISCURSVS IV.

Demonstratur singularis injuria, quam Peccatum infert Mysterio Sanctissimæ Trinitatis.

Cum hoc arcanissimum Mysterium consistat in Unitate Essentia, & Trinitate Personarum, ostenditur, quæ ratione peccati superbè lædat hanc Unitatem, dum vult tollere Deo, ne sit Unicus: Trinitatem verò, dum omne Peccatum offendit Patris Potentiam, Filij Sapienciam, Spiritus S. Bonitatem, quæ SS. his Personis attribuuntur.

DISCURSVS V.

De injuria, quam Peccatum infert beneficio Incarnationis.

E si Dei Filius, dum humanam naturam induit, id præcipuè spectârit, ut nobis fieret Via Exemplo, Veritas doctrinæ, Vita Redemptione à culpa; homo tamen, qui peccat, nihil minus caver, quàm ne omnibus his tribus Incarnationis finibus se opponat.

DL

GNERI
Grisianus

I N D E X.

DISCVRSVS VI.
De Odio, quo DEUS in Peccatum fertur.

Ut sciamus, quo odio omnes nos in Peccatum ferri debeamus, pro norma proponitur Odium DEI, quo hic illud prosequitur; eamque in rem penduntur tam singulæ Odij hujus qualitates, quàm motiva, quibus nititur.

DISCVRSVS VII.
Ira Dei, & Dei Misericordia simul manifestant, quàm magnum malum sit Peccatum.

Cùm & Ira & Misericordia DEI consentiant, ut nobis manifestent, quantopere ille Peccatum abominetur, inde colligitur, quale Monstrum sit, contra quod pugnant Opera DEI tam diversa, quàm sunt Pœnæ & Beneficia.

DISCVRSVS VIII.
Quàm grande malum sit Peccatum ex eo, quòd nos priveret Gratiâ DEI.

Transiendo à malis, quæ ipsum peccatum in se continet, ad mala, quæ nobis infert, ostenditur primò, quàm magnus thesaurus sit, quo nos spoliat, dum spoliat divinâ Gratiâ; cujus pretium intrinsecum perinde, ac extrinsecum hac occasione ignorantibus declaratur.

DISCVRSVS IX.
Peccatum excœcat mentem Peccatoris.

Ostenditur, cœcitatem mentis in Peccatore & culpæ & pœnæ rationem habere. Culpæ quidem, quia ipse

suâ voluntate illam efficit conscientie defectu, & Passionis impetu; Pœnæ, quia Deus non iusto minis, quàm severo valdè judicio illi subornat hit cognitiones & lumen, quibus delum experitur rebellem, sicque eadem sua in nocte destituit.

DISCVRSVS X.
De Duritia, quâ Peccatum cor indurat.

Tenebras intellectus consequitur necessario nexu frigus, quod indurat voluntatem. Ideò ut nemo non timeat, valdè accuratè & minutim examinatur inicitia, progressus, & finis hujus duritiei, & illa opportunitè suggeruntur remedia, quibus hæc evitatur.

DISCVRSVS XI.
Peccatum occidit Animum.

Cùm Impij nullam Mortem timere metuant, quàm illam, quæ est omnium maxima, ostenditur Mortem, quam Culpæ dicimus, multò atrocioris esse utraq; Mortis Pœnæ: non, inquam, solâ morte brevi hujus vite, sed etiam æternâ alterius; si hæc sine morte Culpæ alicui obvenire possit.

DISCVRSVS XII.
Peccatum hominẽ etiam temporanea infelicitate miserum facit.

Ad comprobandum, quòd Peccatum homini accersat etiam miseriam temporaneam, demonstratur Peccatum illum esse furem, qui nos latet etiam bonis externis spoliat: & refellitur falsa eorum opinio, qui putant, ad hoc ut quis sit Felix, conducere, ut sit Impius.

PSE
HOMO

I N D E X

DISCURSUS XIII.

Jactura omnium bonorum Operum demonstrat, quam grave malum sit Peccatum.

Cum peccatum duplici modo bonis operibus noceat, in primis illis, quae in Gratia exercita sunt ante admissum Peccatum; deinde ijs, quae sunt in statu Peccati, proponuntur omnium oculis formidanda istae strages, ut nemo non persequatur Feram pestilentiam, quae toto passim Mundo tales strages edit.

DISCURSUS XIV.

Peccatum facit, ut quae Peccatoribus vel secunda, vel adversa accidunt, evadant materia damnationis.

Peccatum esse ordinis totius Universi perturbatorem: cum enim bonus ordo in eo consistat, ut & prospera, quae Deus mittit, & adversa recte utantur, Peccatum adversa non minus quam prospera a suis finibus abducit.

DISCURSUS XV.

Pœna Angelorum Peccati lethalis gravitatem demonstrat.

Ut ex ruina innumerabilium Angelorum, Coelo ejectorum, tanto vehementius retereat homo vilis; primo tota illorum lapsus causa examinatur; afferuntur, quae pro ipsis faciunt; & cum nihil horum potuerit impetrare ne quidem mitiorem poenam, tantum abest ut veniam, deducatur, quid tandem mali debeat esse Peccatum.

DISCURSUS XVI.

Adami pœna Peccati lethalis gravitatem manifestat.

Cum nulla Justitia sit magis formidanda, quam quae nullo discrimine etiam potentissimum quemque ad pœnas vocat, ob oculos ponitur, qualisnam illa fuerit, quae Deus ne tanto quidem Regi, quantum erat Adamus pepercit; cujus dum primo Regnum, postea præcepti violatio, ac denique pœna perpenditur, inde inferretur, qualis ergo Justitia, seu vindicta nostris respondeat peccatis, si talis respondit Peccato ipsius.

DISCURSUS XVII.

Judicium externum & Universale gravitatem Peccati mortalis demonstrat.

Si omnis publica vindicta, quam de Peccatoribus Deus sumpsit, est certum argumentum divini contra peccatum odij, negari non potest, quin tunc omnium maximam visuri simus, quando post prævias quasi velicaciones tandem sequetur ultimum & decretorium prælium, cujus interim describitur primo quidem initium & aggressio, dum descendit ad Judicium Deus; dein pugna in discussione conscientiarum manifestatur; & tandem victoria ac clades in ipsa Judicis supremi sententiâ.

DISCURSUS XVIII.

Inferni supplicia Peccati lethalis gravitatem manifestant.

Quoniam omnes Inferorum pœnae ad duas reducuntur, ad pœnam nimium damni, & ad pœnam sensus, ostent-

IGNERI
Christianus

stenditur, ex quot capitibus utraque quasi contendat magis formidandam reddere illam Damnationis Abyssum. Nihilominus necessarîo hinc conficitur magis timendum esse Peccatum, ad quod vindicandum utraque hæc pœna ordinatur.

DISCVRSVS XIX.
Differitur de magnitudine Beatitudinis Cœlestis, & inde Peccati gravitas colligitur.

Ad contemplandam velut è longinquo Beatitudinem triplici aspectu consideratur imprimis is, qui Beatos facit, dein Beati ipsi, ac tertîo ipsa Beatitudo: & inde arguitur, quàm immane sit furtum Peccati, quod Animas Cœlo, & Cœlum Animabus furatur.

DISCVRSVS XX.
Etiam Purgatorij Pœnæ ostendunt, quantum malum sit Peccatum.

Pœnas Purgatorij fortassis magis manifestare malitiam Peccati, quàm illam manifestent ipsæ pœnæ Inferni: illarum autem atrocitas deducitur ex duplicis generis flammis, quæ Animas ibi ardentes purgant: ex flammis nimirum ignis, & ex flammis amoris ipsarum animarum.

DISCVRSVS XXI.
Passio Christi manifestat gravitatem malitiæ Peccati.

Quia Passio Christi fuit quasi Diluvium pœnarum, quo Divina Justitia atrocîus voluit punire Peccatum, quàm puniverit Diluvio illo Noë aquarum, notatur proportio inter fontes utriusque Diluvi, ut inde colligatur, quantum malum sit illud Peccatum, quod utrumque aperuit, & illud que donec primo Diluvio mergatur totum genus humanum, altero vero ipse Deus.

DISCVRSVS XXII.
Ex malitia Peccati venialis ostenditur summa malitia Peccati mortalis.

Ue emendetur error, qui ex nominibus nascitur, demonstratur Peccatum veniale non esse veniale, parvum non esse parvum, & leve non esse leve eo in sensu, in quo id accipiunt ignorantibus; nimirum in absoluto, sed tantum in comparativo, prout comparatur cum Peccato mortali; cuius tandem malitia quanta sit, demonstratur, si vel venialis Peccati malitia nota est, in se, in suis effectibus, & in suis pœnis.

